

κοποῦ τόση ὥρα τῇ δόρτα καὶ δὲν ἀκούεις Κίτ. Μάν.

2) Τύπτω, δέρω Λεξ. Δημητρ.: Κάτσε φρόνιμα νὰ μὴ σὲ βροντωκοπήσω. Συνών. βροντωχτυπῶ 2. 3) Κρημνίζομαι, πίπτω μετὰ κρότου Λεξ. Δημητρ.: Βροδωκόπησε ἀπὸ τῇ μηλῆς καὶ τσάκισε τὸ χέρι του.

βροντωκροτῶ Καππ. (Σινασσ.) Χηλ.

Ἐκ τῶν ρ. βροντῶ καὶ κροτῶ.

Ἐλαύνω τι μετὰ κρότου ἰσχυροῦ ὡς βροντῆς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Πραγματευτὴς ἀπέρασε σὲ μαῦρο καβαλλάρη,
βροντωκροτεῖ, βροντωκροτεῖ τὸ μαῦρο του
βροντωκαβαλλικεύει καὶ τὴν χαιρετῇ.

Σινασσ.

βροντωκυλῶ ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 141.

Ἐκ τῶν ρ. βροντῶ καὶ κυλῶ.

Κυλίσομαι μετὰ πατάγου: Ποίημ.

Μὰ λιθάρι ἐσὺ κὲ ἄν εἶσαι, | βροντωκύλησε, λιθάρι,
'ς τῆς ψυχῆς μου τὴ σπηλαιά.

βροντωλόγημα τό, Λεξ. Δημητρ. βροντουλόγημα Θράκ. (Μαρών.) βροντωλόγημα Λεξ. Δημητρ. βροντουλόγημα Εὐβ. (Ἄκρ.) βροδολόγημα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντωλογῶ.

Βροντολασιό, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: "Οἱ πουλιμάου νὰ κλείσου μάτ', ἀρχίζ' ἢ γ'τόρ'σσα τὸν βροντουλόγημα μὴ τὰ τιτζέριμα το' κὲ μὴ σ'κόν' ἄρον ἄρον Ἄκρ. Δὲ θά 'ναι κά'νας μέσα 'ς τὸ σπῆτι, ἀφοῦ μὲ τέτοιο βροδωλόγημα δὲν ἀκούσι Κίτ. Μάν.

βροντωλογῶ πολλαχ. βροντωλογάω πολλαχ. βροντουλογῶ πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βροντουλουγάω πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βρουδουλογῶ ἐνιαχ. βορ. ἰδιωμ. βροντωλοῶ Κύπρ. Ρόδ. βροδωλοῶ Ἄνδρ. βροδωλοῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) ἐβρονδωλοῶ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. βροντῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λογῶ.

1) Βροντῶ, ἡχῶ ἰσχυρῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἐνθ' ἄν.: Βροντωλοῦ καὶ ἀστραφτωλοῦ ὁ τόπος, εἶναι Θεοῦ χαγμὸς Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Βροντωλογοῦσαν οἱ κουμποῦρες Πελοπν. (Βούρβουρ.) Βρουδουλογοῦσαν οἱ καδάνις Θράκ. (Αἰν.) Βροντωλογοῦσαν ὅλα τὰ εἶδη τῶν κουδουνῶν ἀνάκατα Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,239 || Παροιμ. Χὰν ἔπριπιν 'ἐν ἔβριχιν κὲ τὸν Μάν ἱβροντουλόγαν (ἐπὶ ἀκαίρου συμβάντος. χὰν=σάν, ὅταν) Λυκ. (Λιβύσσ.) 'Σ τὸ κακορρίζικο χωριὸ τὸν Μάι ἐβροντωλοῦ (ἐπὶ ἀτυχῶν) Ρόδ. || Αἰνιγμ.

Ἄψυχος ψυχὴ δὲν ἔχει κ' ἢ ψυχὴ βροντωλογάει (ὁ κώδων) Πελοπν. (Γορτυν.) || Ἄσμ.

Ἡ θάλασσα βροντωλοῦ κ' ἢ γῆ χαμαὶ βρυχάται Κύπρ.—Ποίημ.

Μόλις ἢ μάχη ἀρχίνησε καὶ γῦρο ἐβροντωλόγα, κ' ἔπεσ' ἢ πρώτη κανονῆς, ἀστραψ' ἢ πρώτη φλόγα ἹΠολέμ. Ἀλάβαστρ. 226.

Βροντωλογοῦσαν ἄρματα 'ς τὰ θεῖα σου στήθη ἐπάνω ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 41. Συνών. βροντολαλῶ 1.

2) Μετβ. κτυπῶ ἰσχυρῶς τι κατ' ἐπανάληψιν Ἄνδρ. Εὐβ. (Ἄκρ. Ψαχν.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Τόση ὥρα βροδωλοῦ τῇ δόρτα καὶ δὲ μ' ἀνοίγουσι Κίτ. || Φρ. Τοῦ τοῖς βροδωλόγησα καλὰ (ἐνν. τοῖς ξυλγῆς) Ἄνδρ. Συνών. ἀστράφτω 2.

βροντωμανῶ Λεξ. Βλαστ. 363 Δημητρ. βροδωμανάω Κεφαλλ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βροντῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μανῶ.

1) Βροντῶ ἐνθ' ἄν.: Βροντομάναιε ὅλη νύχτα (ἐνν. ὁ οὐρανὸς ἢ ὁ Θεὸς) Λεξ. Δημητρ. 2) Κροτῶ ἰσχυρῶς ἐνθ' ἄν.: Μὴ βροντωμανῆς καὶ δὲν σὲ φοβᾶται κἀνένας Λεξ. Δημητρ. Βροδωμανάει ἢ πόρτα Κεφαλλ. || Φρ. Ὅσο 'ν' ἢ κόρη ἀνύπαδρη, βροδωμανάει ἢ ποδῆς τῆς (ἐπὶ τῶν ἀπηλλαγμένων φροντίδων, ὅταν εἶναι ἀνύπανδροι) Κεφαλλ. Συνών. βροντωμαχῶ.

βροντωμάχημα τό, ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. Χρόν. 36.

Ἐκ τοῦ ρ. βροντωμαχῶ.

Δυνατὸς καὶ συνεχῆς κρότος: Καὶ τ' ἄρματα τὸ βροντομάχημά τους θὰ τὸ πάψουνε.

βροντωμαχῶ Ἡπ. Κρήτ.—ΑΚαρκαβίτσ. Ζητιᾶν. 170 ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. Χρόν. 35 ΣΖαμπελ. Ἄσμ. Δημοτ. 733 ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 228—Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. βροδωμαχῶ Κρήτ. βροδωμαχάω Κέρκ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βροντῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μαχῶ.

Βροντωμανῶ 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τ' ἄρματα βροντωμαχοῦσαν ποῦ ἄκουγες ἀπόψε ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Τὰ ξυλοκεράμιδα τῆς σκεπῆς ἐβροντωμαχοῦσαν κ' ἐστέναξαν ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Βροντωμαχῶντας τ' ἄρματα, λαλῶντας τὰ τσαπράζια, ἐμπῆκε κ' ἐπροσκύνησε κ' ἐβγήκε κ' ἐκαυχεῖόντων Ἡπ.

Βροντωμαχοῦν τὰ ροῦχα σου κὲ ἀστράφτουν νὰ μαλλιά σου, χτυπάει τὸ φελλοκάλιγο καὶ μᾶς ἀκούει ὁ Χάρως ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν.

βροντώνω ἀμάρι. βροντών-νω Κύπρ. γρουντών-νω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόντος, παρ' ὁ καὶ βροῦντος.

Συμπτύσσομαι, ξαρώνω ἔνεκα φόβου: Ἐβροντώνωσεν 'ποῦ τὸν φόον του Κύπρ. Ἐμεινεν βροντωμένος αὐτόθ.

βροντωπατῶ ΑΚαρκαβίτσ. Ζητιᾶν. 177 ἹΤυπάλδ. Ποίημ. 17.

Ἐκ τῶν ρ. βροντῶ καὶ πατῶ.

Βαδίζων κτυπῶ τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, βηματίζω, περιπατῶ θορυβωδῶς ἐνθ' ἄν.: Ἐβροντωπατοῦσε τὸ ποδάρι του 'ς τὴ γῆ πεισματικὰ ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Ἀπ' τὰ λημέρια, ἀπ' τὲς λακκιῆς καὶ ἀπὸ τὰ μαῦρα [σπήλαια

βροντωπατῶντας βγαίνουνε λίγοι παλληκαῖδες ἹΤυπάλδ. ἐνθ' ἄν.

βροντωφονάζω ΚΠαλαμ. Γράμματ. 1,47 ΣΣκίπη Ἀγ. Βαρβάρ. 20—Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν ρ. βροντῶ καὶ φωνάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Φωνάζω, ὁμιλῶ βροντωδῶς ἐνθ' ἄν.: Οἱ ἀντίλαοι ὅλοι μοῦ βροντωφώναξαν τὴν ἀσκήμα ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Μεθαύριο 'ς τὴν ἐκκλησὰ ἀνέβα καὶ βροντωφώναξ' το ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν. Συνών. βροντοφωνῶ.

βροντωχτύπημα τό, ΓΣουρῆ Ρωμ. ἀρ. 309—Λεξ. Πρω.Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βροντωχτυπῶ.

1) Ἰσχυρὸν χτύπημα ἐνθ' ἄν.: Ἐφαγε ἓνα βροντωχτύπημα κ' ἔμεινε ξερός Λεξ. Δημητρ. 2) Βροντολασιό, ὁ ἰδ., ΓΣουρῆς ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κὲ ἄς ξελυσσάξουν οἱ φωτιῆς | καὶ τὰ βροντωχτυπήματα.

